

систематиченъ въ усилията си, той е загриженъ да даде на питомцитѣ си ония знания по математика, естествознание, география и отечествена история, безъ които не може да се мисли едно рационално и национално възпитание. И успоредно съ това обучение, въ сгоденъ моментъ на застравяване отъ страна на младитѣ, той пристъпва къмъ крайната си цель: пробуждане у тѣхъ на беззаветно копненіе за свободата. Нѣкои млади не биха се отърсили отъ вроденъ страхъ и предразждъци на срѣдата си, ако не навикнѣха да се отнасятъ критически къмъ всѣка завещана идея. И развивайки у тѣхъ ясното и последователно мислене чрезъ упражнения по логика и чрезъ разборъ на древнитѣ гръцки писатели, той попада и на Евангелието, като на книга, въ която се съдържа най-чистата и света истина. Светото писание, добре разгледано, би могло да засили не само християнскитѣ, но и националнитѣ добродетели на питомцитѣ. „Научете истината, и тя ще ви освободи“, напомня имъ той заедно съ евангелиста Йоана (8, 82). Въ Евангелието Селимински вижда една свободололюбива книга, чието знание и тълкуване може да спаси отъ невежество и робство всички простодушни, искрени люде. „Честото прочитане на Евангелието, бележи Селимински, стана за тѣхъ (ученицитѣ) законъ и висша нравствена наслада“.

Хвърляйки погледъ върху краткия изминатъ периодъ на първото си учителствуване и на гражданско-политическата си проповѣдь, Селимински забелязва: „Всѣкому сега е ясно, какъвъ тежъкъ общественъ товаръ поехъ, служейки си изключително съ ума и словото си: предстоеше изпълнението на великъ свещенъ дългъ къмъ родината. Събратята ми жадуваха за съвети и упътвания въ великото народно дѣло, чието възтържествуване, всички виждахме, ще бѣде славно, а неуспѣхътъ му — гибеленъ! Здравно свързани помежду си, ние се чувствувахме способни да превъзмогнемъ всичко и да успѣемъ въ започнатото дѣло. И наистина, като че Божия сила съпровождаше всичко, що предприемахме: всички врагове неволно отстъпваха, безъ ни най-малка съпротива, и успѣхътъ самъ по себе си идваше“.

Така всрѣдъ робската неволя и мъртвилото на живота единъ свѣтълъ лъчъ прониква въ душитѣ и открива пътя на спасението. И Селимински изпитва тихата, но силна радостъ,